

מאמר ראשי בשם במאמר הזה הוא מספר שנתאספה
אספה גדולה בשיקגו בנשיאות השופט יוליאן מאק ונאם הסוציאלי
הרוס . הכותב מעורר את בני עמו הסורי שיקחו
משל מהישראלים ויתאחדו אף הם. בחוץ שאר דבריו הוא מודיע
שבשרינן אולי יתאסף קונגרס יהודי בושינגטון להשפיע על הממשלה
האמריקנית שיעזרו ליהודים ליסד ממלכה.

ב' חשרי תרע"ו

נ ו י ו ר ק

מה שאנו דורשים עכשיו בשביל א"י הוא:
(1) ההכרה הזכיונית מסה שכבר יצרנו
(2) הערבה הזכיונית לסה שאנו רוצים ושואפים ליצור.
(הסעיף הראשון כולל: אוטונומיה לאומית, הכרה השפה
העברית, השתתפות פרופורציונלית בהנהגת הארץ), הסעיף השני כולל:
חפש ההגירה וההתיישבות, טרטר או קונצסיות כלכליות.

ד' חשרי

תרע"ו

מספרים מחכימים. בימי מלחמת ההשחרות של אמריקא
הרימו (במשך שמונה שנות המלחמה 1783 - 1775) בערך 252.000
איש צבא. מספר המיליציה היה 192.000. צבא זה של 444.000

היו מהאוכלוסין הלבנים שלא עלה מספרם (בשנת 1775) על 2.500.000. המספר השנתי הממוצע של הצבא הקונטיננטלי היה 31,500 ביוני 1777 כתב ושינגטון: מספרנו פוחת ע"י הבורחים יותר משהוא מתרבה ע"י ההרוסה - "Our numbers diminish more by desertion than they increase by enlistments".

The war for colonial rights becomes a war for national independence.

הישוב בא"י הוא רק חלק קטן, חלק מזער מאד של העם העברי - אבל החלק הקטן הזה הוא אותו החלק הקטן - שקוראים לו לב. א"י הוא לב האומה בדם ובדמעה היא חרוטה על לבנו. ומשום כך משמש הוא מרכז לחשומת-לבנו, משום כך כל כך גדולה ההתענינות בכל מה שמחרש שם.

ברגע זה עלינו להזכיר שוב ולהדגיש בכל כח: שגאולחנו ושחרורנו ותחייתנו הוא ענינו של העם העברי עצמו.

שאלת ההגדרה הלאומית אינה רק שאלת ההיחל והזכות (אפוא עון מעגל) זו שאלת הרצון, הרצון הסובייקטיבי, ושאלת היכלת האובייקטיבית. הרוצים אנו בהגדרה לאומית, היכלים אנו להגשים את ההגדרה הלאומית. הכל מותר לנו פה, באמריקא. אנו רשאים לדבר בשפתנו, ליצור בשפתנו, להסתדר כרצוננו, ליטר בחיי-ספר משלנו - אלא שאין אנו רוצים והסביבה הזרה שוללת מאתנו את

היכלת. בא"י אנו רוצים ויכלים.

הפוליטיקא שלנו כלפי חוץ היא שאלת הזכיות. מה שאנו יכלים לדרוש מאחרים, מהמדינות, מהאינסטרנציונל הוא ההכרה, מתן-הזכיות. אבל השגת האפשרות הספסית אינה עדין קרבה מספיקה להגשמת הזכיות הלאומיות. הלא לא נדרוש שיכריחו אותנו ללמד את בנינו דוקא בבתי-ספר עבריים, שלא יחנו לנו ללמוד ספרות זרה, שיגדרו לפנינו את הדרך בפני ההשכלה הזו, שיבנו לנו גיטו שתשור על עצמותנו הלאומית.

ההיסטוריה שלנו נעשית ע"י אחרים. עושים בנו פרעות - חלק מההיסטוריה, מורשים אותנו - שוב היסטוריה. אחר-כך נוהנים לנו זכיות - שוב אחרים. אנחנו משחק בידי המאורעות, אין אנו שליטים על גורלנו.

אנחנו התחלנו לעשות בעצמנו את ההיסטוריה בא"י. א"י היא קרישח ילדוחנו בעבר. א"י היא גם קו-מהלך חדש בהיסטוריה החדשה שלנו. בידינו אנו, ברצוננו, בהכרחנו ובבחירתנו - אנו עושים את ההיסטוריה ובונים את עמדותנו.

מה עשינו בכל הגלות בתור עמץ כחבנו פרים, ספרים אין קץ ספרים נחוצים ומיותרים, סועילים ומזיקים, בעלי-ערך ומחוסרי-ערך.

אין אנו רוצים במולדת של ניר - (אפאפירענע היים)
אלא במולדת של ברזל, דם, עבודה וחיים. המולדת - זוהי אינה
דרישת-הרגע - אין זו כלל דרישה כלפי מי-שהוא כל עיקר. זו
המטרה ההיסטורית שהציגה לה חנוכה-התחיה של העם הקברי. מה
שאנו רוצים וצריכים לעשות ברגע הזה הוא - לדרוש את הערבות
המשפטיות, שיאפשרו את (את המולדת הזאת אנו רוצים לברא בעצמנו
ע"י עבודתנו) עבודתנו, התפתחותנו החפשית בארץ ויבטיחו את
קיום שאיפתנו לעתיד.

י"ב חשרי תרע"ו

לפני אלפים שנה נחרבה ארצנו - ועמנו יצא בגולה.
עכשיו חרבה הגלות - והגיעה השעה שנשוב לארצנו ונבנה אותה !

י"ב חשרי
תרע"ו

ישיבה-הועד לתעמולה לאומית סוציאלית. על הפרק:
הפרוגרמה העתידה של הועד. כלם בדעה אחת שהועד צריך להשאר.
מהלימים על דבר דקלרציה חדשה וחכמיה בשביל הקונגרס: הכנת-
חמר, תעמולה בשביל הנבחרים, באות-כח שהבחר בקונגרס הצעות
מעשיות בשביל הקונגרס: סדור העזרה, סדור ההגירה, הלואה לאומית
בשביל העבודה בא"י, חמידיות הקונגרס.

